

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **E. A.**, zastoupeného Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2014, čj. OAM-335/ZA-ZA08-ZA14-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2015, čj. 4 Az 7/2014 – 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[3] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a odpovídající rozhodovací praxi. Žalovaný přihlédl k žalobcovu věku a zdravotnímu stavu; žalobce je ve věku 34 let, je svéprávný a zcela zdrav. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínku pro udělení humanitárního

azyly, je tedy správný. V daném případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Dále se zabýval neudělením doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi body uvedenými v § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, přičemž konstatoval, že neexistuje právní důvod, aby byl žalobce po návratu do Gruzie znovu potrestán, resp. žalobce neuváděl, že by o něj gruzínské státní orgányjevily jakýkoli zájem. Námitku týkající se nedostatečného posouzení podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu shledal rovněž jako nedůvodnou. Žalovaný se podrobně touto otázkou zabýval, hodnotil i žalobcovo tvrzení o jeho údajném otcovství a městský soud se závěry žalovaného ztotožnil. Žalobce svým zaviněním způsobil, že mu bylo odňato povolení k pobytu. Nelze proto namítat, že Česká republika nedostála svým mezinárodním závazkům, jestliže žalobci nebyla udělena doplňková ochrana s ohledem na jeho soukromí a rodinný život. Městský soud rovněž uvedl, že žalovaný podrobně nepřezkoumal skutečnost, že žalobce odešel z Gruzie z důvodu problémů s mafií a občanskou válkou. Tato tvrzení však uvedl žalobce toliko jako důvody odchodu ze země původu v roce 1994, nikoli jako důvody své žádosti o udělení azylu. Žalovaný naopak dostatečně vyhodnotil situaci v Gruzii v současné době, kdy došlo ke zlepšení hodnocení politických práv a nejsou známy žádné případy diskriminace osob ze strany státní moci nebo ze strany soukromých subjektů. Žalobcovo tvrzení ohledně nebezpečí jeho potrestání za trestné činy v České republice neshledal soud jako věrohodné, neboť sám žalobce tuto informaci pouze někde slyšel.

II.

Obsah kasační stížnosti a posouzení Nejvyššího správního soudu

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná.

[6] Dále se zabýval přípustností nových tvrzení a důkazů, na které stěžovatel poukázal až v kasační stížnosti, neboť byly-li by přípustné, mohly by mít vliv na samotné posouzení přijatelnosti kasační stížnosti, případně následný meritorní přezkum.

[7] Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. stanoví, že *„ke skutečností, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.“*

[8] Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit možnost prolomení pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s., který stejně jako výše citovaný § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřipouští, aby krajský soud přihlédl k novým skutečnostem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2011, čj. 4 Ads 35/2011 – 75; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 13). Specificky pro oblast mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud obecně uvedl, že *„soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlédnout k novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly*

bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, čj. 8 Azs 27/2012 – 65). Obdobně v rozsudku ze dne 10. 7. 2014, čj. 4 Azs 119/2014 – 43, Nejvyšší správní upřesnil, že „v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany může nastat situace, kdy je třeba na základě čl. 10 Ústavy České republiky upřednostnit před aplikací § 75 odst. 1 s. ř. s. užití čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“). Tato situace však nastává pouze tehdy, pokud by ve smyslu uvedených ustanovení Úmluvy mohlo navrácením žadatele o mezinárodní ochranu dojít k porušení zásady non-refoulement, respektive k obhození práva na život nebo k porušení zákazu mučení v důsledku zhoršení situace, ke kterému v zemi žadatele o mezinárodní ochranu došlo až po vydání rozhodnutí správního orgánu.“

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci nejsou naplněny podmínky pro prolomení zásady uvedené v § 109 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel sice nové skutečnosti a důkazy zřejmě nemohl uplatnit před vydáním napadeného rozsudku, avšak mu nic nebrání v tom, aby tyto skutečnosti uvedl v nové žádosti o azyl. Tato kasační námitka je nepřijatelná.

[10] Dále Nejvyšší správní soud zkoumal přijatelnost kasační stížnosti. V posuzované věci se jedná o oblast mezinárodní ochrany, a proto se Nejvyšší správní soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. V opačném případě je totiž na místě kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] K přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ve shora citovaném usnesení dále uvedl, že „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud těž nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[12] Důvodem zakládajícím přijatelnost kasační stížnosti je podle stěžovatele právní otázka, která doposud nebyla vůbec či plně řešena judikaturou. Stěžovatel poukazuje na spornou otázku, v jakém rozsahu a za jakých okolností může porušení čl. 8 Úmluvy, který zakotvuje právo na respektování rodinného a soukromého života, představovat porušení

mezinárodních závazků České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu neudělením doplňkové ochrany.

[13] Vznesenou právní otázkou, v jakém rozsahu a za jakých okolností může porušení čl. 8 Úmluvy znamenat porušení mezinárodních závazků České republiky podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval, přičemž se jedná o ustálenou rozhodovací praxi. Jedná se např. o rozsudky ze dne 11. 3. 2015, čj. 3 Azs 256/2014 - 28, ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 8. 6. 2011, čj. 2 Azs 8/2011 - 55, nebo usnesení ze dne 28. 7. 2014, čj. 8 Azs 96/2014 - 4. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích shodně konstatoval, že je vždy nutné posuzovat individuální okolnosti dané věci, přičemž nelze paušalizovat, že by neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nemohlo působit jako nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. Stěžovatelem vznesená právní otázka tedy již byla Nejvyšším správním soudem několikrát zodpovězena, a proto není relevantním důvodem přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatele.

[14] Druhým tvrzeným důvodem přijatelnosti kasační stížnosti je zásadní pochybení městského soudu v napadeném rozsudku, a to nedostatečné zjištění skutkového stavu a ztotožnění se s nesprávnými závěry žalovaného.

[15] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se o zásadní právní pochybení může jednat mj. tehdy, pokud soud „*v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39).

[16] Rozsudek městského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75). Z rozsudku je zjevné, jak ve věci rozhodl, a své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně. Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku, že by městský soud pochybil při výkladu hmotného a procesního práva či jiným způsobem, kterým by dosahoval výrazné intenzity.

[17] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na vše shora uvedené konstatuje, že neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

III.

Závěr a náklady řízení

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[19] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně stěžovatele, JUDr. Anna Doležalová, MBA, advokátka se sídlem Štěpánská 633/49, Praha, provedla ve věci jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby v dané věci jí proto náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková výše odměny ustanovené zástupkyni proto činí 3.400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu